

ministruje na půlnoční, je před spolužáky ještě víc vidět a musí si to pak ve škole obhájit! Dnes je pro ministranta nutné rozhodnout se pro odlišný životní přístup, často naprosto osamoceně, mnohdy i za cenu problémů ve vlastní rodině.

A co holky u oltáře? Mluvíte stále jen o klucích, jako by ministrantky neexistovaly...

V mnohých farnostech děvčata pomáhají službou u oltáře k tomu, aby si opuštěný kněz nemusel sám držet misál, nosit konvičky a uklízet oltář. Pro kněze je tato situace zdánlivě jednodušší – děvčata jsou aktivnější, jde jim to mnohem lépe, nemusí se do ministrování nutit, rády se ukazují a často jim to v presbytárii sluší mnohem víc než klukům, kteří jsou schopni ze sakristie vylézt v notně neupraveném stavu. To vše však za cenu ztráty klučičí party v sakristii. **Věnují se kněží ministrantům dostatečně?**

Všichni víme, co všechno mají kněží na starosti a co všechno by měli dělat dostatečně. Většinou se to řeší tak, že si kněží vytipují nejschopnějšího ministranta (odrostlý ministrant) a tomu starost

o „oltářní čeládku“ svěří. Tento model má nespočet výhod, z nichž největší je ta, že ministrantská parta se nerozpadne při přeložení kněze. Dostanou-li se však ministranti do osobnějšího kontaktu s knězem jen pár minut přede mší, pak se ideálem a hrdinou v jejich očích nestane kněz, nýbrž laik, který je vede. Při pravdivém hledání životního povolání jsou ochuzeni o vzor kněžského života.

Co říkáte tomu, že cestu ke kněžství vede často přes službu u oltáře?

Myslím, že to není podmínkou. Profesor Polc kdysi vybádal, že za první republiky byly největší zdroje kněžského dorostu katoličtí skauti, katolické školy a ministranti.

(redakčně kráceno)

Kolik nových ministrantů slouží v Sedlčanské farnosti u oltáře? Já s bráchama jsem začínal ministrovat od 5 let. Dnes je mi 18.—Neukrývá se nějaký „ministrant čekatel“ ve vaší rodině? Rádi jej přivítáme v sakristii a vyučíme... Můžete i zavolat...

Za sedlčanské ministranty
Martin Jelen tel.: 728 220 155

FARNÍ LISTY 5/2013

Neprodejný občasník římskokatolické farnosti Sedlčany. Pro vnitřní potřebu vydává: Římskokatolická farnost Sedlčany, Komenského nám. 44, CZ 264 01 Sedlčany; tel.: +420 318 822 970; IČ: 18608817; BÚ: 522364389/0800; E-mail: farnost.sedlcany@centrum.cz; www.farnost.sedlcany.cz. Redakční rada: P. S. Glac (tel.: 728 145 740, e-mail: pocepfar@gmail.com), B. Němeček, L. Jelen, V. Jelen.

Náměty, články a připomínky do příštího čísla 6/2013 posílejte na farní mail nejpozději do 18.10.2013. Děkujeme za dobrovolné příspěvky na pokrytí nákladů s vydáváním.

Pravidelné bohoslužby v naší farnosti

Ne	8:00 Sedlčany, Kosova Hora 9:30 Chlum, Jesenice 11:00 Dublovice, Počepice
Út	18:00 Sedlčany
St	9:00 Se, 15:30 Počepice
Čt	16:30 Dublovice, 18:00 Se
Pá	9:00 Se, 18:00 Kosova Hora
So	15:00 Dom. duch. Se, 18:00 Se 16:30 Vojkov (1. sobota Domov seniorů, 4. sobota v kostele)

č. 5/2013 15. září 2013

Jdeme do školy

Milí farníci, čas prázdnin a dovolených pominul. Před námi je nový školní rok. Pro mnohé je to očekávání něčeho nového. Pro některé zapadnutí do starých kolejí a jen se šinou vpřed. Co je lepší?

Bůh skrze knihu zjevení praví: „Hle — všechno tvořím nové.“ (Zj 21,5). My, křesťané, jsme otevřeni, všemu co Bůh tvoří v našich životech nové. Proto se ve světle víry nebojme ničeho. Žijme v očekávání. Jak děti, které jdou poprvé do školy a těší se. Tak vy všichni, kteří pokračujete o rok výše. Vy, kteří se chytáte ukončit školu. I ti, kteří poprvé hledají i nastupují do zaměstnání. Nebojme se. Buďme otevřeni všemu co Bůh přinese do našeho života. Za to dobré Boha chvalme. Před tím, co není dobré, co nás ničí a zotročuje, tomu se vyhybejme, to není od Boha. Ale hlavně nežijme ve strachu. V těchto dnech, naše zraky směřují k našim bratrům a sestrám v Sýrii. Modleme se za mír v Sýrii a tím i za světový mír. Mysleme v modlitbě na děti, muže a ženy, ať mohou v pokoji a míru žít. Ať se nemusí bát o budoucnost, o své životy. Ježíš přichází z poselstvím jistoty, bezpečí. Každý kdo přijímá Ježíše do svého života, přijímá i tato dobra. Prosme, abychom toto poselství přijali a žili a v modlitbě Bohu neustále svěřovali Syrský lid.

P. Stanislav Glac

Výuka náboženství 2012/13 v naší farnosti

Římskokatolická farnost Sedlčany by ráda zorganizovala výuku náboženství přímo na základních sedlčanských školách. Pokud by se naplnila minimálně sedmičlenná skupina mladších či starších žáků, měla by výuka probíhat dle § 15 Zákona č.561/2004 Sb. ve znění novely č. 472/2011 Sb. na škole jako nepovinný předmět. V případě otevření nepovinného předmětu náboženství by jej vyučovala paní Ivanka Čiháková.

1. ZŠ Sedlčany – Přihlášku předat třídnímu učiteli do: 18. 9. 2013

1. skupina: mladší žáci, 1. – 4. třída: STŘEDA 14:00 – 14:45

2. skupina: starší žáci, 5. – 9. třída: ČTVRTEK 14:25 – 15:10

Začátek výuky: 25. 9. 2013 **Ukončení výuky:** 30. 6. 2014

2. ZŠ Propojení – Přihlášku předat třídnímu učiteli do: 16. 9. 2013

1. skupina: mladší žáci, 1. – 3. třída: STŘEDA 12:40 – 13:25

2. skupina: starší žáci, 4. – 9. třída: ČTVRTEK 14:25 – 15:10

Začátek výuky: 25. 9. 2013 **Ukončení výuky:** 30. 6. 2014

Na ZŠ: Jesenice, Chlum, Počepice se budou moci žáci přihlašovat obvyklým způsobem.

12. 10. 2013 - VIII. Setkání mládeže příbram. vikar. na Svaté Hoře: www.smpv.cz

Příprava na svátost manželství začne v neděli 20. 10. 2013 od 17:00 hod.

Pout' do Mariazell

Ve druhé polovině července jsem šel pěšky z mého rodného města Sedlčan do Mariazell. Cesta měřila přibližně 370 kilometrů a trvala 11 dní, z toho 1 den jsem odpočíval. Na cestu jsem vyrazil v neděli 21. 7. brzy ráno, s sebou jsem si vzal jen to nejnnutnější jako spacák, kari-matku, náhradní oblečení, podrobnější mapy pouze na první den cesty a navigaci, která ale obvykle nefungovala. Trasu jsem neplánoval, ani jsem se nepřipravoval na vícedenní chození. Vyšel jsem ale se zcela čistým úmyslem a naprostou jistotou, že jsem vyšel se svým dobrým Přítelem i Manažerem - Bohem, u kterého není nic nemožné.

První den jsem spal v klášteře v Kloko-tech v Táboře. V dalších dnech jsem obvykle vůbec nevěděl, kde budu spát, ale každý den jsem docházel s neuvěřitelnou jistotou, že je pro mě připravené klidné bezpečné místo na spaní. Tato jistota byla často z lidského pohledu nelogická, ale vždy se vyplnila. Když jsem měl například nateklé nohy a špatné promočené boty, došel jsem už za tmy do neznámého domu, kde žila zdravotní sestra, která mě ošetřila a dala mi masti i nové boty. Nebo jsem zbloudil v městě Perg vešel do jednoho penzionu, kde mě paní místo za původních 52 euro (zlevněných na 45) ubytovala zadarmo. Nikdy jsem od nikoho nežádal, neprosil, aby mi nějak výrazně pomáhal, ale vždy se mi dostávalo toho, co jsem nejvíce v dané chvíli potřeboval – někdy to byly mapy, sprcha, jídlo, boty, hůlky nebo dobré rady.

Po prvních 2 dnech cesty a ujitych 100 kilometrech se mi šlo ráno velmi těžko, sednul jsem si a v hlavě mě napadla hůl, podíval jsem se za nejbližší strom, kde ležela hladká lehká pevná dřevěná „hůl“,

velikostí vhodná pro moji výšku. Vzal jsem ji a přijal jako Boží dar, který mi 2 dny pomáhal. Čtvrtý den jsem totiž došel k mé pratetě do Větrní, kde jsem pochopil, že nejsem schopný jít dál. Každý krok mi trval několik vteřin, další den jsem proto v cestě nepokračoval. Měl jsem den na odpočinek i rozmyšlení, zda půjdu dál. Po několika znameních (jako zázračné vody, která se objevila na mém chodidle či verši z Denní modlitby církve „Důvěřuji v Hospodina, on vysvobodí mé nohy z léčky“) jsem další den znovu s velkou jistotou vykročil dál směrem k rakouským hranicím.

Cesta v Rakousku byla poněkud odlišná. Lidé mnohem lépe chápali smysl poutě, byli přívětivější a měli větší zájem o druhé. Tím mi ukazovali, co znamená, že všichni máme být součástí jedné všeobecné Církve, přesahující hranice zemí a národů. Oni mi s radostí dávali jídlo, peníze či nocleh, já jsem s vděčností přijímal a mohl zaplatit sladkou obětí své poutě. Ano, opravdu každý kříž nesený s Kristem je sladký a krásný. Jsem proto velmi vděčný, že jsem mohl přinést takovou oběť, mě příjemnou, a tak měl co vložit do svých modliteb.

Po několika dnech jsem konečně překročil Dunaj. Příroda byla s blížícím se cílem stále krásnější, což vyvrcholilo posledním dnem cesty, kdy jsem procházel přes přírodní park Ötscher – Tormäuer. Byl to obraz cesty víry: úzká, kamenitá, často náročná cesta, plná překážek, ale vždy neskutečně zajímavá a krásná, cesta s Bohem, cesta jistá, která má cíl. Málo lidí si tuto cestu vybírá, většina jde po široké a pohodlné cestě plné světských jistot, ale kdo tuto úzkou cestu objeví, nechce žádnou jinou. Do Mariazell jsem došel v podvečer jedenáctý den poutě. Byla to opravdu krásná chvíle, když se

Sestra Andrea odchází

Draží farníci, není to dávno, kdy jsem přišla mezi Vás. Dnes Vám chci poděkovat za vše, co jsem s Vámi prožila v tomto Vašem krásném kraji. Byla jsem totiž přeložená do sesterského společenství do Plzně, odkud jsem se přistěhovala. Bylo tak rozhodnuto z více důvodů, ale především kvůli tomu, že v Plzni mám odborné lékaře, které pravidelně navštěvuji a je to přece jen trochu od ruky. Zdravím zvláště děti z náboženství. Byly jste mojí radostí! Věřím, že si stále uchováte lásku k Pánu Ježíši a budete se i dál snažit víc Jej poznávat, abyste i Vy Jemu ukázali, že Jej máte rádi a On Vám bude pomáhat dobře žít a být radostí Vaším rodičům. Nesu Vás všechny ve svém srdci s sebou a budu Vám vyprošovat potřebné milosti a též děkuji za Vaši modlitbu, o kterou Vás prosím.

Sestra Andrea

Svatá Ludmila

V dubnu tohoto roku jsme byli osloveni pražským arcibiskupstvím (konkrétně sestrou Dominikou, asistentkou pana kardinála Duky), abychom vytvořili projekt o svatě Ludmile. Od té doby jsme uvedli do pohybu mnoho jednotlivců, kteří se postupně dávají do skupin na různých místech Středočeského kraje. Nejvíce se zatím hovoří o svatě Ludmile na Sedlčansku, Uhlířskojanovicku a v Praze. V Sedlčanech se už vytváří socha sv. Ludmily, je vymyšlen scénář a choreografie s názvem „Kořeny a křídla svatě Ludmily“. Zareagovali dobrovolníci senioři a hudebníci laici i profesionální tanečníci. Na Uhlířskojanovicku se bude putovat k jednotlivým opuštěným kostelům vždy na téma jednotlivých období života svatě Ludmily. Na arcibis-

kupství byla dne 12. září uspořádána pro všechny zájemce o svatě Ludmilu přednáška, kterou vedl prof. Royt, a p. Sláma. Poznali jsme už v minulých letech, že je důležité a potřebné, aby církev v dnešní době srozumitelně mluvila k dnešnímu člověku a celé společnosti. Je možné vykonat mnoho, když se lidé postaví za dobrou věc a když se dají dohromady. Svatá Ludmilo, oroduj za nás!

J.T.

Ministrovat znamená...

Ministrantská encyklopedie uvádí, že slovo pochází z latinského ministrare – „sloužit“. Ministranti přislужují knězi při mši svaté nebo jiném náboženském obřadu. Zatím je důvěrně známe od oltářů našich kostelů. Kluky, holky mladší i starší. Kdo jsou dnešní ministranti? – přinášíme názor šéfredaktora ministrantského časopisu „Tarsicius“ Štěpána Pospíšila:

Jací jsou dnešní ministranti?
Jsou to stejní kluci jako v každé době. Jen to většinou určitě lépe umějí s počítači než jejich pan farář.

Kdyby se potkal ministrant „předkoncilní“ a dnešní. Který by byl v liturgice vzdělanější, víc toho uměl?
Předkoncilní ministrování bylo náročnější na znalosti a dovednosti – latina, různé přesné úkony. Co se liturgiky týče, zdánlivě toho museli znát mnohem více. Naopak dnešní ministrant může být liturgicky vzorný, že by strčil leckterého předkoncilního do kapsy svými znalostmi a vychytávkami.

V čem dalším je dnešní ministrování jiné a nové?

Stěžejní novinkou posledních desetiletí je, že každé dítě, které chodí do kostela, je ve svém nevěřícím okolí považováno za exotické. Chlapec, který kupříkladu

Tomíci od Jezera Balvanů se snažili „Přežít“

Starší Tomíci a vedoucí se první prázdninový týden vydali do přírody v okolí Sedlčan a snažili se přežít v rámci druhého ročníku soutěže „Kdo Přežije: Česká Republika 2“, který na motivy známého amerického televizního soutěžního pořadu vypracovali Ladislav Jelen jr. a Lukáš Pánek.

Celkem 15 odhodlaných soutěžících se sešlo v neděli 30. června jen s pár kusy oblečení a spacákem u Jelenů, kde byli podrobeni nemilosrdné osobní prohlídce. Pak následovalo zavázání očí šátkem, nasednutí do automobilů a odvoz na neznámé místo. To neleželo nikterak daleko – lesy a louky kousek od vesničky Luhy u Prosenické Lhoty, ale vězte, že řada soutěžících měla velké problémy s prostorovou orientací. Hned v první soutěži šlo o hodně – o imunitu na následující den. Druhá soutěž následovala po té první, a vítězný kmen – jeden ze čtyř – získal plachtu a křesadlo. Důležité vybavení pro přežití v neznámé divočině. Ostatní kmeny si vzaly jen kotlíky, sekeru a zásobu vody a pro následujících šest dní vyhlídku borůvek a jiných lesních plodů. Každý den kmeny soutěžily v dopolední hře o odměnu, která sestávala většinou z jídla a vybavení (zubní kartáček, pasta, toaletní papír apod.) a odpoledne o imunitu na večerní Kmenovou radu. Kmeny, které imunitu nezískaly, musely chtít nechtě zvolit jednoho hráče ze svého středu, který byl dle názoru ostatních spoluhráčů nejslabší a odešel tak na Ostrov vyhnanství. Během týdne tak hráčů v kmenech ubývalo, posléze se kmeny začaly spojovat, zatímco počet vypadnuvších na Ostrově vyhnanství rostl. Poslední herní den se mohl v ultimátním souboji vrátit jeden z členů

Ostrova vyhnanství do hlavní hry. Po napínavém souboji se tato možnost naskytla Martinovi Jelenovi, který doplnil zbývající pěti hráčů v hlavní hře. Závěrečný duel prověřil odhodlanost a výdrž hráčů a ukázal nám finálovou trojici – Martina Peška, Vojtu Jelena a Kryštofa Feldsteina. Ti dostali prostor na závěrečnou řeč, kterou museli ostatní, teď již vypadlé spoluhráče, přesvědčit, proč zrovna oni si zaslouží výhru.

V tajném hlasování tak došlo na hlasování a zvolení vítěze druhého ročníku této napínavé soutěže. Jméno výherce jsme se ovšem dozvěděli až ve velkém finálovém večeru na táboře u Jezera Balvanů. Výhercem se tak stal Kryštof Feldstein, který vyhrál profesionální outdoorový nůž od Beara Grillese.

Na závěr se sluší všem hráčům i organizátorům poděkovat a už teď se těšíme na třetí ročník této napínavé soutěže.

Lukáš Pánek

Dopis z Afriky

Naše farnost obdržela minulý měsíc dopis od Rosine Uwimana, kterou naše farnost finančně podporuje v rámci „Adopce na dálku“ (již jsme o ní psali ve FL 2/2013). Bydlí v hlavním městě Republiky Rwanda - Kigali. Dopis přinášíme v českém překladu:

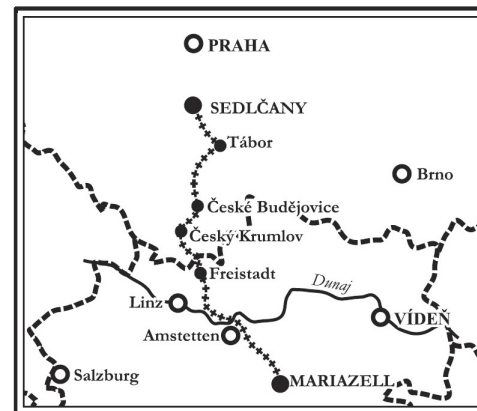
Moji drazí rodiče, jsem šťastná, když Vám piší tento dopis, a přeji Vám Boží pokoj. Jak jsem slíbila, že budu v tomto roce úspěšná, můj slib se stal skutečností, jak jsem si přála, neboť jsem při státních zkouškách dosáhla dobrých výsledků. A slibuji Vám, že budu takto úspěšně pokračovat. Díky! Ať Vás Bůh ochraňuje ve všem, co děláte.

Vaše Uwimana

přede mnou objevila překrásná věž mariánské baziliky, sahající až do nebe. Došel jsem do ní právě když končila mše, ohlédl se na jednu paní, která seděla za mnou, abych se zeptal, kdy bude další mše. Určitě nebyla náhoda, že tato paní Maria pocházela z Vídně, odkud jsem potřeboval odjet směrem do Prahy. Našla mi ubytování u sester a další den jsme jeli do Vídně, odkud jsem večer odjel domů. To završilo můj celkový dojem a jistotu celé poutě, totiž že stačí jen jít, jinak všechno ostatní už je Prozřetelností zařízeno.

Během pouti jsem si uvědomil, že opravdu všechno, co dostáváme a máme, je velkým Božím darem. Když jsem jedl celý den jen chléb, trochu lesního ovoce a pil vodu, byl to dar, když jsem dostal teplou večeři a dobré ubytování, byl to také dar. Nyní už vím, že máme přijímat, co dostáváme a nikdy se nedomáhat většího množství darů ani jich zbytečně nezneužívat, naopak si vždy vážit všeho toho, co máme. Vždyť „Kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce“ (Mt 6,21). Pochopil jsem, že Bůh má pro nás často těžké úkoly, ale vždy nám dá dostatek prostředků a sil, abychom je mohli zvládnout. Stačí mu jen trpělivě důvěřovat a dát mu na své životní cestě prostor.

Martin Jech

Tábor 2013

Největší letošní akcí Tomíků byl jako vždy letní tábor, který se konal od 14. do 27. července u Jezera Balvanů. Letos jsme měli nádherné počasí, celých 14 dní nám svítlo sluníčko a ani jednou nezapršelo. Téma letošního tábora byla „Středozem“. Inspirovali jsme se knihou Silmarilion od J. R. R. Tolkiena. Děti byly pozvány králem Aramanem do hlavního města Středozemě Trelisu, bohužel hned první den byl král zabit zlými skřety. Když umíral, řekl nám, že Morgoth se chce zmocnit silmarilů a ovládnout Středozem. Ale kdo je ten Morgoth? A co to jsou ty silmarily? Na počátku stvořil Ilúvatar, 15 bratrů a sester – Valar (vedoucí), kteří stvořili Středozem. Poté Valar stvořili 6 ras: Světlí elfové, Lesní elfové, Hobiti, Trpaslíci, Rohirové a Númerezci. Samotní Valar se pak do těchto ras přetvářili a každá rasa stvořila silmaril – artefakt, do kterého ukryla svou sílu a moc. Musíme tedy Morgothovi zabránit aby se Středozemě zmocnil tak, že zničíme všechny silmarily. Děti jsme rozřadili do družin, aby nám s tím pomohly. Postupně během tábora jsme nácházeli silmarily podle návodů a ničili je zaklínadly. Rasy mezi sebou soutěžily v mnoha soutěžích, kde se prověřovaly jejich nejrůznější schopnosti – rychlost, postřeh, logika. Každá rasa měla přidělenou svou barvu kterou si nabatkovali pláště, sloužící k rozeznání, které nosili na nástupy. Pokud bylo moc velké horko, zpestřili jsme si program vodní hrou. Výsledky letošního tábora byly opravdu velice vyrovnané. Nejlépe si však vedli Rohirové, kteří skončili jako první. Na druhém místě se umístili Světlí elfové a Númerezci, na třetím místě Hobiti, na čtvrtém Trpaslíci a na pátém místě Lesní elfové. Na letošním táboře bylo celkem 71 účastníků, z toho 48 dětí.

Lenka Hrabánková